

Arrest

nr. 75 828 van 27 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 29 september 2000 samen met zijn echtgenote, mevrouw M. B. N., een eerste asielaanvraag in. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken verklaarde deze aanvragen kennelijk ongegrond op 6 juni 2001 en trof beslissingen tot weigering van verblijf.

1.2. Verzoeker en zijn echtgenote gingen niet in op de uitnodiging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het kader van het dringend beroep. Op 9 augustus 2002 werden de eerder gegeven beslissingen van weigering van verblijf bevestigd.

1.3. Verzoeker verbleef in de gevangenis te Sint-Gillis, van 23 mei tot 27 november 2002, waar hij werd vrijgesteld door betalen van een borgsom.

1.4. Verzoeker diende op 11 december 2002 een tweede asielaanvraag in. De Dienst Vreemdelingen-zaken weigerde die vluchtelingenverklaring in overweging te nemen op 6 januari 2003.

1.5. Verzoeker diende op 25 november 2003 een derde asielaanvraag in, die na dringend beroep ontvankelijk werd verklaard door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 9 augustus 2004 werd de status van vluchteling geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beslissing die in graad van beroep bevestigd werd door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op 23 augustus 2005.

1.6. Op 25 september 2005 dienden verzoeker en zijn echtgenote een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.7. Op 6 maart 2009 dienden verzoeker en zijn echtgenote een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.8. Op 26 augustus 2009 en 22 september 2009 werden de in punt 1.6. en 1.7. bedoelde aanvragen geactualiseerd.

1.9. Op 24 december 2010 treft de verwerende partij een beslissing waarbij de in punt 1.6. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing werd ingetrokken op 27 januari 2011.

1.10. Op 9 mei 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij aan de echtgenote van verzoeker en hun kind een machtiging tot verblijf van onbeperkte duur wordt verleend.

1.11. Op 10 mei 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.6 bedoelde aanvraag onontvankelijk voor wat betreft verzoeker. Deze beslissing werd op 4 juli 2011 ingetrokken.

1.12. Op 10 juni 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.7. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Tegen deze beslissing diende verzoeker op 25 juli 2011 een annulatieberoep in bij de Raad. Dit werd verworpen bij arrestnr. 68 154 van 7 oktober 2011.

1.13. Op 13 juli 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.6 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing wordt betekend op 4 augustus 2011 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van art. 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en) :

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene haalt in de aanvulling van zijn aanvragen conform artikel 9.3 en artikel 9bis aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis (en artikel 9.3) van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Zijn aanvraag conform art. 9bis werd inmiddels ongegrond verklaard op datum van 10.06.2011.

Er dient opgemerkt te worden dat de instructie waar betrokkene zich op baseert om een regularisatie te bekomen duidelijk vermeldt dat: "...deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid...". Gelet op onderstaande ernstige feiten van openbare orde valt betrokkene onder laatstgenoemde uitsluiting.

Op basis van informatie terug te vinden in het administratief dossier van betrokkene hebben wij moeten vaststellen dat Dhr. S. de openbare orde verstoorde en op 04.05.2009 door het Hof van Beroep te Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van achttien maanden waarvan de helft met uitstel voor vijf jaar, tot een geldboete van 1000 euro (x5,5 = 5.500 euro) met uitstel voor de helft, tot ontzetting van de rechten bedoeld in artikel 31, 1°, 3°, 4° en 5° van het strafwetboek gedurende een termijn van vijf jaar en tot een bijzondere verbeurdverklaring en dit omwille van: "daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging" en 'criminele organisatie; wetens en willens deel uitmaken van een criminele organisatie'. In het vonnis van het Hof van Beroep worden de feiten verder uiteengezet: "Ten opzichte van de vreemdeling direct of indirect gebruik te hebben gemaakt van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang en misbruik te hebben gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie waarin de vreemdeling verkeert ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand of ten gevolge van zijn staat van minderjarigheid, zwangerschap, ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid met de verzwarende omstandigheid dat de dader van die activiteit een gewoonte maakt; deel uitgemaakt te hebben van een vereniging opgericht met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of eigendommen, door het plegen van andere misdaden dan deze waarop levenslange opsluiting of opsluiting van twintig tot dertig jaar, vijftien tot twintig jaar of tien tot vijftien jaar gesteld is". Tevens wordt er in het vonnis het volgende aangehaald: "Uit de gegevens spruitend uit vooral het telefonieonderzoek blijkt dat de beklaagden een gewoonte hadden gemaakt van de mensensmokkel en dat ze zich voor het illegaal overbrengen van mensen lieten inschakelen in een internationaal opererende vereniging die zich inliet met mensensmokkel". Tot slot wordt er het volgende aan toegevoegd: "Rekening houdend met de zwaarwichtigheid en de ernst van de gepleegde feiten alsmede met de gevaarlijke asociale persoonlijkheid van de beklaagden, die geen respect hebben voor de psychische en de fysieke integriteit van anderen en voor de noden van mensen behorende tot een der meest hulpbehoevende groepen op aarde..."

De advocaat haalt aan dat er bij betrokkene slechts sprake is van een eenmalige veroordeling maar gezien de ernst van de feiten en het georganiseerd crimineel gedrag en wijzend op het feit dat deze veroordeling bovendien dateert van 04.05.2009, kan betrokkene onmogelijk een gunstige regeling worden toegestaan. Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is immers een gunstmaatregel.

Betrokkene meent zich te kunnen beroepen op een onredelijk lange asielpcedure, met inbegrip van de procedure bij de Raad van State en/of de regularisatieprocedure. Hij diende een eerste asielaanvraag in op 29.09.2000, die werd afgesloten op 09.08.2000 met de beslissing 'Oude asielpcedure – niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 13.08.2000. Zijn tweede asielpcedure, ingediend op 11.12.2002, werd afgesloten op 06.01.2003 met de beslissing 'Oude asielpcedure – weigering in behandeling te nemen' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem dezelfde dag betekend. Zijn derde asielaanvraag, ingediend op 25.11.2003, werd afgesloten op 23.08.2005 met de beslissing 'Oude asielpcedure – niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hem betekend op 31.08.2005. Betrokkene wordt, ongeacht of hij voor dit criterium in aanmerking kan komen, uitgesloten van regularisatie omwille van bovenstaande zware feiten van openbare orde. De instructie vermeldt immers duidelijk dat: "...deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid...". Gelet op bovenstaande ernstige feiten van openbare orde valt betrokkene onder laatstgenoemde uitsluiting.

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van punt 2.8A van de vernietigde instructies. Alhoewel verzoeker zijn ononderbroken verblijf van vijf jaar met de nodige bewijzen kan staven, hij voor 18 maart 2008 geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen en hij bewijzen van lokale verankering kan voorleggen (betrokkene verblijft sinds september 2000 in België; de getuigenverklaringen tonen de mate van integratie aan; hij zou veelvuldige en warme contacten met de plaatselijke bevolking onderhouden; hij zou nagenoeg perfect Nederlands spreken en zou zijn kennis steeds willen uitbreiden; hij zou stipt zijn in het nakomen van afspraken en zijn houding tegenover de diensten waarmee hij in contact komt zou correct zijn; hij zou in het verleden op verschillende plaatsen werk zijn gaan zoeken; zijn affectieve, sociale en economische belangen zouden in België gevestigd zijn; zijn zoon werd in België geboren; betrokkene legt een Christianity

Certificate en foto's voor), kan betrokkene niet in aanmerking komen voor regularisatie van zijn verblijf wegens feiten van openbare orde. Ondanks deze elementen van integratie en ondanks de aantoning van het vijfjarig verblijf en de pogingen tot verblijf voor 18.03.2008, vermeldt de instructie duidelijk dat: "...deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid...". Gelet op de bovenstaande ernstige feiten van openbare orde valt betrokkene onder laatstgenoemde uitsluiting.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Verder haalt betrokkene aan dat het niet toekennen van een machtiging tot verblijf een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene reeds in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten.

Wat betreft de medische problematiek van betrokkene verwijzen we naar het medisch verslag van de arts-attaché van 01.12.2010 (zie gesloten omslag in bijlage) waarin deze het volgende concludeert: "Uit de beschikbare medische gegevens blijkt mijns insziens geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven en/of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Iran."

Derhalve

- 1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,
- of
- 2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, (bevestigd op 10.06.2011 en), en dient hij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van "voormalig artikel 9", van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

Verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf was gebaseerd op het toenmalig van toepassing zijnde artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Zijn aanvraag werd aangevuld en geactualiseerd op 26 augustus 2009 en op 22 september 2009, dit om toepassing te kunnen maken van de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing geeft in de motivering aan dat deze instructie, gebruik makend van de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) staatssecretaris in het kader van artikel 9bis (en voormalig artikel 9, lid 3) Vreemdelingenwet beschikt, wordt toegepast. Evenwel beroept de

bestreden beslissing zich op de uitsluiting die werd opgenomen in deze instructie en hierin wordt geformuleerd als volgt:

"Deze instructie is niet van toepassing op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, of op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd."

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker op 4 mei 2009 door het Hof van Beroep te Brussel wegens 'daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging' en 'criminele organisatie; wetens en willens deel uitmaken van een criminele organisatie' werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden waarvan de helft met uitstel voor 5 jaar, tot een geldboete van 1000 euro (x5) met uitstel voor de helft, tot ontzetting van bepaalde rechten voorzien bij art. 31 strafwetboek en tot een bijzondere verbeurdverklaring.

De bestreden beslissing stelt verder dat verzoeker onder bovengenoemde uitsluiting valt en aan hem onmogelijk een gunstige regeling kan worden toegestaan. Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is immers een gunstmaatregel.

Vooreerst dient opgemerkt dat de bestreden beslissing geen enkele rekening houdt met de datering van de feiten. De feiten die tot de veroordeling aanleiding hebben gegeven, dateren van de periode tussen 1 januari 2001 en 23 mei 2002. Het is niet de datum van een veroordeling die relevant is om het actueel karakter van een gevaar voor de openbare orde of openbare veiligheid te beoordelen, maar wel de datum waarop strafrechtelijk feiten zijn gepleegd. (zie arrest nr. 661 Hof van Beroep te Brussel d.d. 4 mei 2009 — stuk 8)

In casu dateren deze aldus van 2001 en begin 2002. De bestreden beslissing dateert van meer dan 9 jaren na de laatste feiten.

Bovendien is de weergave van de aard van de (2) strafrechtelijke inbreuken in de bestreden beslissing niet waarheidsgetrouw, evenmin als de opgelegde bestraffing:

- Aan verzoeker werden twee strafrechtelijke inbreuken ten laste gelegd, zijnde een inbreuk op artikel 77bis (thans artikel 77quater) Vreemdelingenwet (betichting A.6), en anderzijds deel te hebben uitgemaakt van een bende (artikel 323, tweede lid Strafwetboek) (betichting C.5)(zie arrest stuk 8)
- De gevangenisstraf die aan verzoeker werd opgelegd betrof een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor de helft. Verzoeker heeft 6 maanden in voorlopige hechtenis gezeten, waarmee het effectief gedeelte van de opgelegde gevangenisstraf werd uitgevoerd.

De opgelegde geldboete is een geldboete van € 1.000,00 met opdecimen gebracht op € 5.000,00 (en niet € 5.500,00 zoals de bestreden beslissing vermeldt)

Het feit dat verzoeker in het verleden een schending van de openbare orde zou gepleegd hebben, betekent niet automatisch dat er heden nog een actueel gevaar zou bestaan voor de openbare orde.

De bestreden beslissing houdt er evenmin rekening mee dat de feiten eenmalig waren, en dat verzoeker benevens deze éne veroordeling een volledig blanco strafregister heeft.

Door te overwegen dat verzoeker onder de uitsluiting valt omdat de veroordeling recent is en de feiten ernstig en georganiseerd gebeurden, is de beslissing kennelijk onredelijk. Het blijkt niet uit de beslissing dat rekening werd gehouden met alle relevante gegevens (datering van de feiten, eenmalig karakter ervan, het voor het overige onberispelijke gedrag van verzoeker).

Om tot een beoordeling te komen of verzoeker nog een actueel gevaar vormt voor de openbare orde had de beslissing evenzeer moeten rekening houden met onder meer zijn duurzame lokale verankering, zijn integratie, de warme en veelvuldige contacten met de plaatselijke bevolking. Dit is duidelijk niet gebeurd. De bestreden beslissing heeft deze elementen niet betrokken in de afweging.

Het gegeven dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging een gunstmaatregel is, doet aan bovenstaande geen afbreuk. In hoofde van verzoeker is er slechts sprake van een eenmalige veroordeling, voor feiten die dateren van 9 jaren geleden.

Bovendien dient vastgesteld dat het Hof van Beroep in het vermelde arrest verzoeker aanzienlijk lichter heeft bestraft dan de andere beklaagden. Aan de andere beklaagden werden gevangenisstraffen van vier jaren respectievelijk drie jaren opgelegd, terwijl aan verzoeker een gevangenisstraf van 18 maanden werd opgelegd.

Nochtans werden aan andere beklaagden wel een verblijfsrecht verleend (onder meer aan de vijfde beklaagde).

Het hoeft geen uitleg dat dit kennelijk onredelijk is nu aan verzoeker een aanzienlijk lichtere bestraffing werd opgelegd en ten aanzien van hem wel de uitsluiting omwille van gevaar voor de openbare orde wordt weerhouden.

Voor het overige stelt de bestreden beslissing dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Opdat aan de motiveringsplicht wordt voldaan, dienen de motieven kenbaar, juist en draagkrachtig te zijn en de beslissing effectief rechtens te kunnen dragen en verantwoorden. De ingeroepen motieven

moeten in feite en in rechte aanwezig zijn, pertinent zijn en de beslissing kunnen verantwoorden. Dit is, zoals hierboven aangetoond, niet geval. Het middel is gegrond.”

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Eerste middel: "Schending van voormalig artikel 9 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur." Verzoeker meent dat de feiten waarvoor hij werd veroordeeld eenmalig waren, lang geleden gepleegd werden tussen 1 januari 2001 en 23 december 2002 en niet van aard, gezien de gevangenisstraf slechts 18 maanden bedroeg, om te leiden tot uitsluiting. Het bestuur zou zich daardoor schuldig maken aan onjuiste feiten vinding en onredelijkheid in de besluitvorming. Er zou geen rekening zijn gehouden met zijn duurzame verankering, integratie en contacten met de plaatselijke bevolking.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker bijzonder lichtzinnig omgaat met de draagwijdte van het arrest van het Hof van Beroep van Brussel, uitgesproken op 4 mei 2009.

Zoals uitvoerig werd gemotiveerd in de thans bestreden beslissing werd verzoeker veroordeeld omwille van daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging en criminele organisatie en het wetens en willens deel uitmaken van een criminele organisatie.

Het bestuur stelt vast dat de bewezen en erkende feiten zwaarwichtig zijn en leiden tot de uitsluiting van de gevraagde gunstmaatregel.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk gemaakt dat door de ernst van de feiten van openbare orde, verzoeker wel degelijk valt onder de categorie van uitsluiting die wordt gedefinieerd onder de noemer van "personen die een actueel gevaar vormen de openbare orde of nationale veiligheid".

Het is niet meer dan logisch dat strafbare feiten, die door hun zwaarwichtigheid zo ingrijpend zijn op de openbare orde, dat die gedurende een langere periode doorwegen en daardoor ook langer een actueel karakter behouden dan strafbare feiten van lichtere aard.

De motivering zoals die wordt weergegeven in de bestreden beslissing is pertinent. Ieder door verzoeker aangehaald element wordt onderzocht en getoetst aan het gerechtelijk verleden van verzoeker en in het licht van zijn persoonlijkheid zoals die wordt ontluisd in het arrest.

Met betrekking tot de door verzoeker beweerde eenmaligheid van de gepleegde feiten, wijst de verwerende partij op het citaat dat in de bestreden beslissing op pagina één wordt overgenomen uit het arrest van Hof van beroep van 4 mei 2009 als volgt:

" Uit de gegevens spruitend uit vooral het telefonieonderzoek blijkt dat de beklaagden een gewoonte hadden gemaakt van de mensensmokkel en dat ze zich voor het illegaal overbrengen van mensen lieten inschakelen in een internationaal opererende vereniging die zich inliet met mensensmokkel."

Het 24 pagina tellend arrest maakt deel uit van het administratief dossier, is definitief aanwezig in het rechtsverkeer en de inhoud ervan is bekend aan verzoeker.

De feiten dateren inderdaad van de jaren 2001 en 2002, terwijl de definitieve uitspraak in graad van beroep dateert van 4 mei 2009. Daaruit kan verzoeker echter niet afleiden als zou hij geen actueel gevaar meer vormen voor de openbare orde.

Enerzijds is er de zwaarwichtigheid van de feiten die door het Hof wordt onderstreept, anderzijds werd door het Hof rekening gehouden met het mogelijks overschrijden van de redelijke termijn, waardoor weliswaar de strafmaat bijna gehalveerd werd, doch de termijn van opschorting werd behouden op vijf jaar.

In de bestreden beslissing wordt aldus op pagina één, in fine de vijfde alinea van pagina 21 van het arrest van 4 mei 2009 geciteerd. Die alinea wordt vervolgd in de tekst van het Hof als volgt:if..zou elk van hen de volgende straf dienen te worden opgelegd: ...voor beklagde S.: drie jaar en duizend euro. "Voor zoveel als verzoeker de zwaarwichtigheid van de feiten verbindt aan de uiteindelijke strafmaat, gaat hij daardoor uit van de foutieve premisse, daar geen rekening houdend met een door het Hof van rechtswege toegepast rechtsherstel wegens het overschrijden van de redelijke termijn.

Voor zoveel als verzoeker meent als zouden de feiten dateren van 2001 en 2002 en dienvolgens geen aanleiding meer zijn tot verstoring van de openbare, volstaat het te verwijzen naar de lange opschortingsperiode van vijf jaar die het Hof ondanks de redelijke termijn vereiste heeft behouden.

Er kan dan ook niet gesteld worden, in hoofde van het bestuur, dat er werd uitgegaan van eenmalige, in het verleden gepleegde feiten van niet bijzonder zwaarwichtige aard gezien de uiteindelijke veroordeling tot 18 maanden gevangenisstraf.

De gepleegde feiten werden door het Hof immers gekwalificeerd als strafbaar met een gevangenisstraf van drie jaar.

De verwijzing naar andere beklaagden die wel een verblijfstitel zouden hebben gekregen is niet relevant omdat verzoeker niet aantoonde zich in een identieke situatie te bevinden.

Bovendien werd de door verzoeker geciteerde mededader in bezit gesteld van een tijdelijk bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, voordat het arrest werd geveld, meer bepaald op 15 mei 2008. Uit geen enkel gegeven blijkt als zou dat bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister worden verlengd eens het bestuur kennis zal krijgen van de veroordeling. Het eerste middel is niet gegrond."

2.3. Voor zover de schending opgeworpen wordt van de motiveringsplicht moet het middel bekeken worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, aangezien verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker geeft dit trouwens ook zelf aan in zijn verzoekschrift.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De bestreden beslissing verwijst naar *"de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet"* maar stelt ook duidelijk *"(...) gezien de ernst van de feiten en het georganiseerd crimineel gedrag en wijzend op het feit dat deze veroordeling bovendien dateert van 04.05.2009, kan betrokkene onmogelijk een gunstige regeling worden toegeestaan. Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is immers een gunstmaatregel."* De verwijzing naar de instructie van 19 juli 2009 slaat dus slechts op een deel van de motieven in de bestreden beslissing. Een eventuele onregelmatigheid ervan is derhalve niet van die aard om de bestreden beslissing aan te tasten (cf. RvS 23 januari 2002, nr. 102.836 en RvS 30 april 2002, nr. 106.217).

2.5. Waar verzoeker betoogt dat niet de datum van een veroordeling relevant is om het actueel karakter van een gevaar voor de openbare orde te beoordelen maar wel de datum waarop strafrechtelijke feiten zijn gepleegd, dient de Raad op te merken dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij in eerste instantie zwaar tilt aan de *"ernst van de feiten en het georganiseerd crimineel gedrag"* waarbij ze uit het arrest van het hof van beroep van 4 mei 2009 citeert:

a) *"(...) Ten opzichte van de vreemdeling direct of indirect gebruik te hebben gemaakt van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang en misbruik te hebben gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie waarin de vreemdeling verkeert ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand of ten gevolge van zijn staat van minderjarigheid, zwangerschap, ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid met de verzwarende omstandigheid dat de dader van die activiteit een gewoonte maakt; deel uitgemaakt te hebben van een vereniging opgericht met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of eigendommen, door het plegen van andere misdaden dan deze waarop levenslange opsluiting of opsluiting van twintig tot dertig jaar, vijftien tot twintig jaar of tien tot vijftien jaar gesteld is."*

b) *"(...) Tevens wordt er in het vonnis het volgende aangehaald: "Uit de gegevens spruitend uit vooral het telefonieonderzoek blijkt dat de beklaagden een gewoonte hadden gemaakt van de mensensmokkel en dat ze zich voor het illegaal overbrengen van mensen lieten inschakelen in een internationaal opererende vereniging die zich inliet met mensensmokkel". Tot slot wordt er het volgende aan toegevoegd: "Rekening houdend met de zwaarwichtigheid en de ernst van de gepleegde feiten alsmede met de gevaarlijke asociale persoonlijkheid van de beklaagden, die geen respect hebben voor de psychische en de fysieke integriteit van anderen en voor de noden van mensen behorende tot een der meest hulpbehoevende groepen op aarde..."*

Slechts in tweede instantie wordt gewezen op het feit dat de veroordeling *"bovendien dateert van 04.05.2009."*

2.6. Waar verzoeker betoogt dat de *"feiten eenmalig waren, en dat verzoeker benevens deze éne veroordeling een volledig blanco strafregister heeft."*, en dat *"het Hof van Beroep in het vermelde arrest verzoeker aanzienlijk lichter heeft bestraft dan de andere beklaagden"* dient de Raad op te merken dat verzoeker met dit betoog niet aantoonbaar dat de verwerende partij kennelijk onredelijk gehandeld heeft door, gelet op de hierboven in de bestreden beslissing door verwerende partij geciteerde uittreksels uit het arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 4 mei 2009 waarvan het onder punt a) geciteerd uittreksel betrekking heeft op verzoeker en het onder punt b) geciteerd uittreksel betrekking heeft op alle beklaagden, inclusief verzoeker, de door verzoeker gepleegde feiten als ernstig te bestempelen, vast te

stellen dat verzoeker blijk gaf van georganiseerd crimineel gedrag en op basis daarvan te concluderen dat verzoeker *“onmogelijk een gunstige regeling (kan) worden toegestaan”* en vervolgens in de bestreden beslissing twee keer vast te stellen dat verzoeker uitgesloten wordt van regularisatie omwille van *“bovenstaande zware feiten van openbare orde.”* Waar verzoeker voorhoudt dat *“aan andere beklaagden wel een verblijfsrecht (werd) verleend”* dient de Raad op te merken dat verzoeker nalaat dit op enige wijze aan te tonen. Verzoeker brengt ter terechtzitting ook niets in tegen de door de verwerende partij gedane vaststelling in haar nota dat *“Bovendien [...] de door verzoeker geciteerde mededader in bezit [werd] gesteld van een tijdelijk bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, voordat het arrest werd geveld, meer bepaald op 15 mei 2008. Uit geen enkel gegeven blijkt als zou dat bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister worden verlengd eens het bestuur kennis zal krijgen van de veroordeling.”* Waar verzoeker meent dat de geldboete 1000 euro maal 5 bedraagt in plaats van 1000 euro maal 5,5 zoals de bestreden beslissing stelt, blijkt uit lezing van het arrest van het hof van beroep te Brussel van 4 mei 2009, dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, dat deze kritiek terecht is maar hiermee toont verzoeker niet aan dat de door hem gepleegde feiten niet meer ernstig zouden zijn. Met zijn betoog *“De gevangenisstraf die aan verzoeker werd opgelegd betrof een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor de helft. Verzoeker heeft 6 maanden in voorlopige hechtenis gezeten, waarmee het effectief gedeelte van de opgelegde gevangenisstraf werd uitgevoerd”* toont hij niet aan dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker *“veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van achttien maanden waarvan de helft met uitstel voor vijf jaar”* niet *“waarheidsgetrouw”* is. Waar verzoeker een uiteenzetting geeft over de strafrechtelijke inbreuken die hem ten laste werden gelegd, dient de Raad op te merken dat verzoeker hiermee niet aantoonde dat het in punt 2.5, onder punt a) vermelde uittreksel van het arrest van het hof van beroep te Brussel, dat wordt geciteerd in de bestreden beslissing, niet *“waarheidsgetrouw”* is.

2.7. Verzoeker betoogt dat hij heden geen actueel gevaar vormt voor de openbare orde. In het arrest van het hof van beroep te Brussel van 4 mei 2009 kan niet gelezen worden dat *“Het niet de datum (is) van een veroordeling die relevant is om het actueel karakter van een gevaar voor de openbare orde of openbare veiligheid te beoordelen, maar wel de datum waarop strafrechtelijk feiten zijn gepleegd.”* Verzoekers veroordeling door het hof van beroep te Brussel dateert van 4 mei 2009 en verzoeker wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden waarvan de helft met uitstel voor vijf jaar, termijn die nog niet verstreken is op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. De Raad kan in die omstandigheden dan ook niet pomen dat het kennelijk onredelijk is dat bestreden beslissing in tweede instantie vaststelt dat verzoekers veroordeling *“bovendien dateert van 04.05.2009.”* De Raad dient te benadrukken dat dit betoog alleszins geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangezien verzoeker er niet in slaagt de hoofdvaststelling in de bestreden beslissing onderuit te halen die stelt dat de door verzoeker gepleegde feiten ernstig zijn en getuigen van een georganiseerd crimineel gedrag waardoor verzoeker *“onmogelijk een gunstige regeling (kan) worden toegestaan.”*

2.8. Wegens de door verzoeker begane ernstige strafrechtelijke feiten komt de gemachtigde van de staatssecretaris tot de conclusie dat verzoeker *“onmogelijk een gunstige regeling kan worden toegestaan.”* Derhalve diende de gemachtigde niet verder te motiveren aangaande verzoekers opgeworpen elementen inzake zijn integratie. Verzoeker kan derhalve niet dienstig betogen dat de bestreden beslissing op dit punt onvoldoende is gemotiveerd.

Het eerste middel is ongegrond.

2.9. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker is gehuwd met mevrouw N. M. B., geboren te Lenin Akan (Armenië) op 30 mei 1981 (RR 81053035890), eveneens van Iraanse nationaliteit. Zij zijn samen in België toegekomen in 2000 en wonen onafgebroken samen.

Zij hebben samen één kind, A. S., geboren te Turnhout op 25 juli 2007.

Uit het voorgaande is duidelijk dat er een gezinsband bestaat met echtgenote en kind, die een onbeperkt verblijfsrecht hebben in België. Door aan verzoeker het verblijfsrecht te weigeren, wordt het hem onmogelijk gemaakt om samen met zijn gezin te leven.

De bestreden beslissing is aldus in strijd met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Deze bepaling van internationaal recht heeft rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde en maakt deel uit van de wettelijke bepalingen waaraan de beslissing die opzichtsverzoeker is genomen, dient te worden getoetst. Indien een maatregel strijdig is met deze norm, kan deze de toetsing aan de legaliteit niet doorstaan.

Artikel 8, lid 2 EVRM bepaalt wanneer de overheid zich mag inmengen met het privé leven en het gezinsleven:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Er dienen dus drie cumulatieve voorwaarden te worden nageleefd:

1. voorzien in de wet
2. in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.
3. de inmenging moet nodig zijn (voorwaarde van evenredigheid)

Met betrekking tot de tweede voorwaarde maakt de bestreden beslissing melding dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Zoals hoger werd aangetoond onder het eerste middel, kan er niet in redelijkheid worden geoordeeld dat er strafbare feiten worden voorkomen door aan verzoeker een verblijfsrecht te weigeren. De aangehaalde strafbare feiten hebben een eenmalig karakter en dateren van meer dan 9 jaren voor de bestreden beslissing.

De tweede voorwaarde is dus niet vervuld.

Er dient evenredigheid te bestaan tussen de inbreuk die wordt gemaakt op het privé- en gezinsleven enerzijds, en de belangen die de overheid wenst te verdedigen.

De alleenstaande veroordeling voor een eenmalig feit van meer dan 9 jaren geleden, maakt de huidige inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker, mevrouw N. M. B., en hun minderjarig kind A. S. NIET nodig.

Er is totaal geen evenredigheid.

Dit wordt uitdrukkelijk bevestigd in de rechtspraak.

° Raad van State nr. 61.972, 25 september 1996

° Raad van State nr. 118.430, 16 april 2003

° Raad van State nr. 127.325, 22 januari 2004

° Raad van State nr. 150.043, 11 oktober 2005

Ook de derde voorwaarde is dus niet vervuld.

Verder kan verwezen worden naar de volgende arresten van de Raad van State met betrekking tot weigering van verblijf (na regularisatieaanvraag op basis van artikel 9, alinea 3 van de Vreemdelingenwet), met bevel om het grondgebied te verlaten.

Zo is er het arrest van 13 juli 1993 dat het volgende stelt "Art. 8 E.V.R.M bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek om een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art. 9, lid 3, Vreemdelingenwet het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel. Overwegende dat verzoekster enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische Staat niet bewijst dat één van de bij art.8 E.V.R.M bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing tot afwijzing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond van art.9, lid 3, Vreemdelingenwet." (R.v.St.13 juli 1993, nr.43821, Rev. dr. étr.1994, 27)

Alsook het arrest van 1 april 1996: "Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art.8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 van hetzelfde Verdrag. De vreemdelingenwet past in het kader van dit lid Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn. Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9, lid 3 vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwierpen. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing zou kunnen leiden tot de volledige en onherstelbare verbreking van het contact tussen de verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen." (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, T Vreemd., 1997, 29)" Ook het arrest van 25

september 1996 is vermeldenswaard: "De aangevochten akte (het bevel om het grondgebied te verlaten) vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekster. Deze inmenging is bij wet voorzien en beoogt een wettig doel, namelijk 'de economische welvaart van het land'. Om in overeenstemming te zijn met de vereisten van art. 8 E.V.R.M, moet ze evenwel 'nodig zijn in een democratische samenleving', dat wil zeggen gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte, en moet ze, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel (Hof Mensenrechten, 13 juli 1995 (Nasri). Verzoekster leeft sinds negen jaar in België en ze heeft daar noodzakelijkerwijze intense sociale en affectieve banden gesmeed. Ze heeft een enkele binding meer met haar vaderland. Bovendien wordt nergens aangetoond dat de tweejarige zoon van verzoekster, zonder ernstige gevolgen, een totale breuk met de omgeving waarin hij altijd heeft geleefd, zou kunnen doorstaan. In deze bijzondere omstandigheden, kan de inbreuk in het privé- en gezinsleven van verzoekster, die haar verwijdering van het grondgebied zou inhouden, niet worden beschouwd als zijnde redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel. (R.v.St. nr. 61.972, 25 september 1996, T Vreemd., 1997, 31)

Verzoeker verwijst zo nodig nog naar supranationale rechtspraak waarin veelvuldig werd geoordeeld dat het recht op gezinsleven conform het artikel 8 E.V.R.M. werd geschonden of dreigde te worden geschonden bij (mogelijke) uitwijzing van vreemdelingen met hechte (gezins)banden met het land van uitwijzing, zelfs in gevallen waarin de betrokkenen een vrij zwaar strafrechtelijk verleden hadden (zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens 26 maart 1992, Beldjoudi./Frankrijk, T Vreemd. 1992, 314, waarin het gaat om een Algerijns onderdaan die in Frankrijk meer dan 8 jaar in de gevangenis doorbracht; zie ook Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 18 februari 1991, Moustaquim/België, J. T 1991, 633, waarin het gaat om een Marokkaans onderdaan die in ons land in totaal veroordeeld werd voor 22 misdrijven). Het middel is gegrond."

2.10. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Tweede middel: "Schending van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden."

Verzoeker laakt de bestreden beslissing omdat het hem daardoor onmogelijk wordt gemaakt om samen met zijn gezin te leven.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker die onmogelijkheid zelfs niet aannemelijk maakt.

De verblijfstitel die aan zijn echtgenote en zoon werd verleend belet hen niet verzoeker te vervoegen, in Iran of een der welke niet Schengenstaat van zijn keuze.

Doordat de vluchtelingenstatus werd geweigerd kan er geen sprake zijn van gevaar voor vervolging in het land van herkomst. Verzoeker en zijn echtgenote zijn er geboren en getogen.

Voor zoveel als de echtgenote verkiest verzoeker niet te volgen, is dat niet het gevolg van de thans voorliggende beslissing.

In iedere hypothese kan verzoeker in de gegeven omstandigheden geen schending van artikel 8 inroepen, gezien de veroorloofde inmenging in zijn privéleven, conform het tweede lid van het gezegde artikel.

1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In de bestreden beslissing werd bovendien expliciet ingegaan op het door verzoeker ingeroepen recht op gezinsleven, pagina 2, zesde alinea.

Het argument als zou die inmenging niet evenredig zijn gezien het eenmalig karakter van de feiten gaat niet op, daar duidelijk werd aangetoond dat verzoeker van de mensensmokkel een gewoonte maakte.

Dat element maakt bovendien expliciet deel uit van de in de bestreden beslissing weergegeven motieven. (pagina 1, in fine) Het tweede middel mist iedere grond."

2.11. Waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 8 EVRM herinnert de Raad eraan dat deze bepaling erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privé- en gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke

individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, en in casu na te gaan of verzoeker in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging.

2.12. Waar verzoeker opwerpt dat het hem onmogelijk gemaakt wordt om samen met zijn gezin te leven, dient de Raad op te merken dat verzoeker niet aantoonbaar is dat er ernstige hinderpalen zijn die hem beletten om met zijn echtgenote en kind in zijn of haar land van herkomst een gezinsleven uit te oefenen derwijze dat het gezinsleven enkel in België kan worden uitgeoefend.

2.13. Waar verzoeker opmerkt dat er een afweging moet gemaakt worden tussen de belangen van de rechtsonderhorige en de belangen van de overheid, dient de Raad op te merken dat deze afweging figureert in de bestreden beslissing aangezien ze stelt: *“Verder haalt betrokkene aan dat het niet toekennen van een machtiging tot verblijf een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene reeds in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten.”*

2.14. Waar verzoeker opmerkt dat er geen evenredigheid bestaat tussen de inbreuk op het privé- en gezinsleven enerzijds en de belangen die de overheid wenst te verdedigen anderzijds en hierbij wijst op de *“alleenstaande veroordeling voor een eenmalig feit van meer dan 9 jaren geleden”* dient de Raad op te merken dat hij, gelet op het vastgestelde ernstige karakter van de gepleegde feiten, niet kan poneren dat de gedane afweging in de bestreden beslissing in het licht van artikel 8 EVRM onevenredig zou zijn. In dit verband kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel. Een algemene verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zonder op zijn minst in concreto uiteen te zetten dat zijn situatie gelijkaardig is aan de situatie van de vreemdelingen die aanleiding gegeven hebben tot de geciteerde rechtspraak volstaat te dezen niet.

2.15. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig gemotiveerd waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van een verblijfsmachtiging en wordt tevens gesteld dat verzoekers privébelangen niet opwegen tegen het algemeen belang in casu het van overheidswege *“ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten.”* Verzoeker slaagt er niet in deze motiveringen onderuit te halen. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se bestaan in het verderzetten van een in illegaal verblijf ontwikkeld gezins- en privéleven in België hoewel hij ernstige feiten gepleegd heeft en derhalve niet in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het beschermen van de openbare orde anderzijds. Gelet op de voormelde omstandigheden die de zaak kenmerken is er in casu geen positieve verplichting voor de Belgische overheid om verzoeker op haar grondgebied toe te laten zodat hij zijn privé- en gezinsleven in België verder kan ontwikkelen en kan er in casu geen schending van artikel 8 EVRM worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA